

GALERIE CED

KATAKOMBY

INFORMACE O VÝSTAVÁCH V PRVNÍ POLOVINĚ ROKU 2012

ČÍSLO 2, VYŠLO 14. BŘEZNA 2012, NEPRODEJNÉ

Výstavy v Centru experimentálního divadla, příspěvkové organizaci, se pořádají v rámci Projektu CED. Informační rozhled vydává CED, p. o., Zelný trh 9, Brno. V době pořádání výstav je galerie otevřena denně od 9 do 18 hod.; www.galerie-katakomby.cz
Kontakt: galerie@ced-brno.cz, tel. 542 123 428

Činnost CED se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR. Statutární město Brno finančně podporuje Centrum experimentálního divadla, příspěvkovou organizaci. ■ | R | N | O | ■

SLOUPEK

A je to tu. Očekávanou vlnu zdražování provází vlna škrtů v oblasti kulturní i sociální. Léty opakovaná ekonomická mantra o tom, že co je dobré, to se udrží, a to ostatní (rozuměj špatné) se má nechat přirozeně dožít a odumřít, má trhliny zvící velikosti norských fjordů. Z médií se stále častěji dozvídáme, kolik desítek či stovek miliónů či dokonce miliard se ročně ztrácí (rozuměj vyvádí, odklání, tuneluje, prostě rozkrade) z odvodů daňových poplatníků, korupčníci nejsou vyšetřováni nebo je jejich vyšetřování zastaveno anebo, když už je někdo dokonce odsouzen, tak se statusem milosti odstraňuje tato „nespravedlnost“. Naopak mnohem jednodušší a výrazně transparentnější je poslat do vězení výtvarníka za výtvarnou akci – byť škodu způsobenou zaplatil – aby si zapamatoval, že úřady tu nejsou pro srandu či odsoudit nevytvarníka za výtvarný protest (počmárané plakáty politiků). Toto už jsou opravdu a bez přehánění případy srovnatelné s podobnými z éry komunistických tlučhubů. I tehdy kulturní nedouci odsuzovali protestující a tvořivě. A je to tu.

Jiří Lopour na zahájení své výstavy

Jiří Lopour NA CO SÁHNU, TO JSEM

„Absolutně nejlepším objevem byl princip nesmrtnosti, vyjádřený suchou větou: NA CO SÁHNU, TO JSEM,“ pronesl Jiří Lopour při zahájení výstavy svých prací v galerii Katakomby v úterý 11. října 2011. Na vernisáži poté zahrál a zazpíval několik svých písní Olda Klíma.

(pokračování na zadní straně)

setkání všech. Každý se zde prezentuje aktuální tvorbou. Eva Spěváčková a Nicol Taubinger obrazy, Natalie Perková objekty a Iwan Seiko performancí.

Název výstavy se odvíjí od samotného netradičního výstavního prostoru. Umění všech autorů bude pohřbeno a nabídnuto v jiném, negalerijním prostoru a naprosto odlišné, determinující atmosféře. Autoři se ztotožňují s pocitem, že umění je v určitém smyslu pohřbené pod jinými prožitky typu konzumace apod. Katakombizací je tento pocit dohnán do viditelného extrému. Umění se revitalizuje osobním rituálem a nabízí se autorům jako prostředek k nabourání osobních stereotypů, jako něco živého diskurzivního.

Výstava „KATAKOMBIZACE“ začíná dnes 14. března 2012 v 18 hodin.

Katakombizace je název pro společný výstavní projekt čtyř autorů, kteří se sešli „náhodně“ a nalezi ohotu a jistá pojitka mezi svou prací. Prezentují sice ryze své cykly a témata, přesto vybrali práce s ohledem na nepatrné, až intuitivní

(pokračování na zadní straně)

Jánuš Kubíček KALENDÁŘ VĚČNÉ RADOSTI

Příští rok tomu bude již dvacet let, co Jánuš Kubíček zemřel, ale výstav během této doby měl již bezpočet. Jednak je to díky neutuchající aktivitě jeho syna Adama, který o celé dílo pečuje, sepisuje, vydává knihy o tvorbě i o teoretických úvahách, a také hlavně díky nezpochybnitelné kvalitě děl Jánuše Kubíčka. Tato výstava navazovala na větší v galerii Aspekt, kde byla Kubíčková tvorba koláží představena vcelku. V galerii Katakomby byly vystavené koláže doplněny teoretickými texty.

„Kubíček se koláží věnoval v letech 1948 a 1949, znovu pak po třech desetiletích, v letech 1976 až 1978 a ještě v roce 1983. Dříve bylo opakovaně napsáno, že v obou politicky a společensky vypjatých obdobích byl Kubíček přiveden ke koláži jako k náhradnímu výtvarnému

(pokračování na str. 3)

Brian Tjepkema THEATER OBSCURA

Kanadský výtvarník, performer, spisovatel a čaroděj Brian Tjepkema (na snímku v klobouku), který v roce 2009 rozvířil hladinu jinak poklidného výtvarného dění ve statutárním městě Brně a na přilehlé Moravě, opět vystavoval v galerii Katakomby. (pokračování na str. 3)

Judith Tucker ON THE BEACH AT BORNHOLM / NA PLÁŽI BORNHOLMU

Lidské vědomí a jeho dominantní část – paměť – je pozoruhodně nestabilní a nespojitá, neboť vlastně jde jenom o pověstnou špičku ledovce, jehož větší díl je ponořen do hlubin anebo spíše připomíná i vrcholek velehory, beznadějně směřující do nedosažitelných a nekonečných vesmírných prostor. Historie lidské evoluce i životní příběh každého jednotlivce je jen nepatrnou výsečí a uzlem v tkáni univerzálního nadvědomí. Francouzský sociolog Maurice Halbwachs,

žák Bergsonův a Durkheimův, jenž zahynul v pekle nacistického koncentračního tábora Buchenwald, formuloval výklad paměti jako společenského fenoménu. Paměť je součástí naší socializace v širším smyslu. Halbwachs zavedl i pojem sociálních rámců (fr. cadres sociaux), jenž byl posléze uveden do souvislosti s tzv. referenčními rámci a komunikativními procesy, jejichž prostřednictvím si vyměňujeme a sdílíme komplexní informace. (...)

(pokračování na str. 2)

Judith Tucker ON THE BEACH AT BORNHOLM / NA PLÁŽI BORNHOLMU

(pokračování ze str. 1)

Judith Tucker je malířkou a docentkou na Škole designu University of Leeds (GB). Současně se podílí na koordinaci sociálního projektu „čtvrcová země“ LAND2D: výzkumné sítě umělců spojených s vyšším vzděláváním, kteří

se zabývají radikálními přístupy ke krajině se zvláštním zaměřením na paměť, místo, identitu a mapování spektrálních transdisciplinárních stop. Projekt zahrnuje síť tvořenou mezinárodní skupinou vědců, lékařů, vůdčích osobností komunit a umělců, pracujících s traumatizovanými společnostmi ve vztahu ke sporným oblastem v různých environmentálních kontextech. Zmíněná síť společenství takto šířejí pojatého měla původně národní charakter, ale postupně se rozšířila i mimo britská vysokoškolská pracoviště do Spojených států, kde navázala spolupráci například se skupinou Space & Place (Prostor a místo) na University of Minnesota. V současnosti pak usiluje o navázání podobných vztahů s podobně zainteresovanými jednotlivci a skupinami z uměleckých a akademických kruhů na evropském kontinentu.

Judy Tucker se tudíž zaměřila na propojování sociálně pojaté historie, osobní paměti a oblasti krajiny, přičemž zkoumá jejich vztah médii kresby, malby a texty.

Zaměřením výzkumu je zjistit, jak malování a „paměť krajiny i místa“ se vzájemně propojují, jak jedno může být rozhraním druhého, a jaké možnosti jsou obsaženy v prostoru, který je vytvářen na tomto rozhraní.

Obrazy trvají v paměťové vizuální fixaci v meziprostorové tkáni mezi minulostí a současností. Tuckerové současný výzkumný projekt spektrálních vizí na pláži Bornholmu rozvíjí témata uvedená výše: za osobní reprezentací krajiny nalézt vztahy blízké k pojmům spektrální stopy Karen Tillové a pracovat ve smyslu „hlubinného mapování“ Iaina Biggse. Klíčovým myšlenkovým zdrojem pak jsou úvahy Marianny Hirsche o takzvané „postmemory“ (...)

V cyklu prací, které Judy Tucker představuje na výstavě v galerii Katakomy, si proto musíme uvědomit naléhavost tohoto sdělení, jež popisuje v interpretačním textu. Inspirací jí byla nenápadná fotografie, kterou si kdysi v rodinném albu odnesla do útočiště ve Velké Británii její židovská babička z Berlína, když prchala z nacistické Třetí říše, aby zachránila holý život. Fotografie z výletu s několika mla-

dými berlínskými přáteli na dánském ostrově Bornholm v Baltském moři je datována vročením 1928.

Judy se sem po více nežli půl století vrátila, aby našla místo, kde zmíněná fotografie byla pořízena, snad jejím dědečkem nebo strýčkem. Inspirována starou fotografií putovala ostrovem, tehdy i dnes atraktivním místem turismu a rekreací, mezitím za nacistů vojenskou základnou s masivními obluďnými betonovými bunkry. Pořizovala tu série kreseb, které se staly studiiemi k následujícímu cyklu maleb. Zdejší ruiny Třetí říše se staly tématy její práce, působícími „souběžně jako záhadná mezihra rekreačních domů daleko od domova a jako to, co Edward Casey mohl nazvat potlačeným a nerozřešeným zbytkem paměti místa“, – jak napsala.

(...) Fenomén utajení a skrytosti jemně a naléhavě opisuje Judy opět v interpretačním textu: „Putuji pěšky – kreslím, maluji a fotografuji na Bornholmu už týden. Dnes jsem se rozhodla dát si pauzu a připojila se ke skupině návštěvníků zářivě bělostného Bornholm Art Museum. Poslušně jsem procházela kolem vystavených uměleckých děl až mne upoutala a zastavila dvě z nich. Klidný výhled na skaliska u Helligdomsklipperne, olejomalba z poloviny 19. století. Mé oči nejprve upou-

talo zobrazení světle růžových a světle okrových zřícenin vzdáleného hradu, jehož barvy byly zdůrazněny doplňkem modrofialové pochmurně zatažené oblohy. Tyto ruiny byly rámovány párem velkých, tmavých stromů, jakoby vyrůstajících ze středu země. Malované reprezentace starých, pokroucených dubů měly sytě zelené listy ve většině částí, ale umělec se rozhodl sem zařadit i některé mrtvé, holé větve. Dvě z těch holých zkroucených větví se zdály gestikulovat směrem k ruinám. Možná, že pamatovaly své mládí – stromků, kdy hrad byl aktivní, a snad zažily,

i krvavé bitvy, jež tam probíhaly v dávných dobách. Ve středu kompozice stála skupina dobře oblečených lidí v cylindrech, které ze skalnatého popředí pozoroval muž, oblečený jako dělník. Na druhé, kontrastní práci byl znázorněn diptych, složený ze dvou černobí-

lých fotografií, zarámovaných nad sebou. Ve spodní image osamělé, tmavé ženy stojící ve větru a upírající zrak do dále na moře, její styllová pláštěnka obemkula pevně pas. Je větrno a její krátké, pečlivě ostříhané vlasy jsou rozevlány. Obraz je oříznut, tam kde se lámou vlny o písek. Není vidět žádné nebe ani horizont. Na rozdíl od spodního – výše položený obrázek obsahuje pouze oblohu, velké mraky, snad kumuly s paprskem světla zachyceným na jednom z nich – a v pravém dolním rohu vlaje malý hákový kříž na stožáru.“

Ano, tajemství je ukryto v onom nepatrném symbolickém vláni praporu kdesi v mimo horizont dnešního dění, nesoucího v historickém konstruktu sociální reality „mezidění“, – v krvavě rudém poli, antisemitskými nacisty nepochopený, uhrančivý apotropaický symbol Hlavy Medusy z řecké mytologie, dávný hinduistický mandalový kříž inkarnačních věčných návratů. Peklo holocaustu a druhé světové války se událo na této

zemi a v našich krajinách, nikoliv v mýtech či vizích Danteho, a je nepředstavitelné ve svých hrůzách a nočních mūrách, přestože se pokoušíme o jeho rekonstrukce v kolektivní paměti prostřednictvím zveřejňování drastických dokumentárních fotografií, hraných hollywoodských filmů či prostřednictvím literární románové fikce anebo odborných historických, politologických, sociálně-ekonomických či psychologických studií.

Tajemství je nenápadné, skryté a zašifrované poselství, které stále ještě nebylo objeveno, popsáno a odhaleno, aby se již nikdy nemohlo vrátit v jiné podobě do sociálního konstruktury reality budoucnosti, protože se stane trvalou a varovnou součástí individuálního i kolektivního vědomí lidského živočišného druhu a vystoupí tak z hlubin temnot – na světlo...

Jiří Havlíček – slovo k zahájení výstavy (kráceno)

*Judith Tucker u foto své babičky z roku 1928
Jiří Havlíček zahajuje výstavu
Pohled do instalace
Studijní kresba pevnostních opevnění*

Jánuš Kubíček KALENDÁŘ VĚČNÉ RADOSTI

Jan Dočekal zahajuje výstavu: Jánuš Kubíček – Kalendář věčné radosti.

(pokračování ze str. 1)

Má-li toto mínění stvrzení v Kubíčkových textech a poznámkách, nenašel jsem je. Mohu se tedy mýlit, ale spíše si myslím, že jde o hyperbolu. Koncem 40. let i po půlce 70. let minulého století, v době, kdy vznikly ony dnes katalogizované dvě stovky koláží, současně maloval. (...)

Autorovou obrazotvorností sestavené koláže jsou imaginací v aproximativních světech. V nových obrazových souvislostech jsou někdy sdělné bezprostředně, nesou prvek humoru, ba ironie (narážky na povrchnost mondénních dam). Jindy jsou v překvapivé obrazové syntéze symbolem nebo parabolou, k jejíž čitelnosti poslouží až název díla. Divákovi se dostává hojnosti nových překvapivých vizuálních a myšlenkových perspektiv. Vše vystupuje ze samotného principu koláže, z podivuhodných souvislostí tvořivé hry, z nepředvídatelnosti, ze surrealistické koncepce posouvání počítků a percepce. Obsáhlým souborem koláží Jánuš Kubíček obhájil, zejména sám před sebou, koláž jako specifický výtvarný druh.

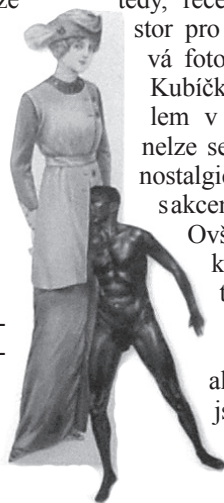
Kubíček si zapsal: Nemyslet v jakési povídce, kterou výtvarně umění ilustruje, ale myslet od začátku ve výtvarných prostředcích majících působnost díla zprostředkovat zrakem. (Vizuální myšlení – myšlení v relaci zraku.) To je samozřejmě v přímém rozporu se vším, co je principem koláže, i koláže Kubíčkovy. Však je doložitelné, že Kubíček se ke svým kolážím nikdy nevyjádřil. V knize Jánuš Kubíček, Dramatický meziprostor, Fotep, Brno 2004, sestavené Adamem Kubíčkem z umělcových poznámek a názorů, není o koláži jediné zmínky. A navíc: koláž je ze své povahy z valné míry založena

na náhodě. Kubíček ovšem o náhodě soudil mj., že: „Náhodnosti v obraze informují o nedostatcích původce a za těchto okolností nemohou existovat – nejsou náhodné, mají jasnou příčinu.“ (Dramatický meziprostor, část C, Působení výtvarného díla). Tyto protiklady rozhodně nejsou popřením Kubíčkových myšlenek a závěrů. Naopak, rozvíjejí je, zřetelně hovoří o tom, že umělec je bytostí, jež vydává svědectví o sobě a vnímaném světě v dimenzích stálého neklidu.

U jediné Kubíčkovy koláže se dopustím, s vědomím rizika možného omylu, subjektivní interpretace. Má oporu jen v mých emocích. Jde o koláž s titulem V ateliéru, vzniklou v roce 1983, tedy v posledním ze tří období, kdy se koláží věnoval. Je tu v úplném světle ukázána faktická situace tvůrce ironie. Když náhle jde o ateliér, tedy, řečeno literárně, o autentický prostor pro zrod umění (použitá podkládává fotografie obsahující sedící postavu Kubíčkovu byla pořízena za jiným účelem v umělcově brněnském ateliéru), nelze se ubránit pocitu, že ona koláž je nostalgickou sumarizovanou výpovědí s akcentováním čiré krásy ženského aktu.

Ovšem i zde platí, že v Kubíčkových kolážích je obvykle přítomna jistá potutelnost. Zleva vstupuje do děje neurčitý třetí akt, snad třetí grácie. Ve výraznější účasti jí ale překáží rouha od kamen. Jestli jsme se při pohledu na první a druhý akt v prostoru ateliéru mohli domnívat, že ony jsou ve scéně stěžejním zdrojem energie,

jsme náhle vráceni do reality: úhrn lyrické poezie má v tomto smyslu menší význam než obvyčejná kamna. Smyslu pro humor a nadsázku Jánuš Kubíček užíval s jemností a s mimořádnou noblesou,“ řekl mimo jiné na zahájení výstavy 2. února 2012 v galerii Katakomby Jan Dočekal.

Brian Tjepkema THEATER OBSCURA

(pokračování ze str. 1)

Tjepkemovy výstavy v České republice nabývají na počtu. Po výše zmiňované výstavě uskutečnil další v roce 2010 v kavárně Trojka a v listopadu 2011 opět v galerii Katakomby. V prosinci téhož roku se další výstava uskutečnila v prostorách divadla Reduta. Další pokračování jeho projektu „Theater obscura“ bude v červnu 2012 v Praze v prostorách Novoměstské radnice. K brněnské výstavě v galerii Katakomby bylo vytištěno zvláštní vydání Rozhledu GK a vystoupila zde kyjovská kapela Narajama vedená Milanem „Lovcem“ Bílkovským. V průběhu měsíce listopadu se v souvislosti s výstavou také uskutečnily dva koncerty spřízněných kapel.

Na výstavě Theater obscura byl také prezentován Tjepkemův manifestační text Nedohry.

☞ Nedohra je multimediální umělecké dílo, které zahrnuje práci mnoha jedinců. Nedohra se nejlépe dá definovat jako zážitek a ačkoli při tom vzniknou mnohé dokumenty a umělecké objekty, je to cosi obsažené v paměti účastníků. Stejně jako fotky pomůžou lépe si vybavit výlet, Nedohra je zvěčněna skrze své dokumenty a umělecká díla. Parametry Nedohry definuje umělec a umělecká díla se rozeznávají z dokumentů jejich zahrnutím do výstavy Nedohry.

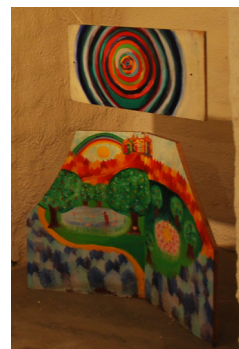
☞ Nedohry často fungují jako výlety a vskutku často cestování zahrnují. Nedohra může často trvat mnoho let a využívat dlouhých pauz mezi „scénami“. Nedohry můžou začít pod pláštíkem tajemna a bez ohlášení a často probíhají bez vědomí účastníka. Pro nejlepší průběh nedohry je dobré, aby byl účastník v nevědomí celkového záměru projektu. Nedohry také můžou probíhat současně a překrývat se jedna s druhou.

☞ Při vytváření a aplikaci Nedohry je třeba mnoha prostředků. Mezi nimi: fotoaparáty, televizory, auta, megafony, krasohledy, knihy, počítače, plachetnice, letadla, slovníky cizích jazyků, diktafony, větrné mlýny, prostěradla, vesmírné lodě, pinball, gramofony, gumová kuřata, vlaky, lávové lampy, přenosné kazetáky, jízdní kola, kytary, tužky, horské dráhy, kladiva, tiskařské lisy, deštníky a bryle.

Více z Nedohry můžete zhlédnout na:

http://katakomby.cz/web.org/doc/rozhled_zv01Tjepkema.pdf

Kateřina Utěšená HRA BAREV

Od 12. 9. do 4. 10. 2011 vystavovala v galerii Katakomby absolventka FAVU VUT ateliéru Martina Mainera Kateřina Utěšená. Představila zde své malby z poslední doby. Na vernisáži zahrála kapela DEEP KOŠ.

ROZHLED GALERIE KATAKOMBY vydává Centrum experimentálního divadla, p. o.; ředitel Petr Oszlý; manažer Projektu CED: Ondřej Navrátil, editor: Josef Bubeník, foto: Archiv CED, tisk: Protisk s.r.o., Slavkov; CED © 2012

KATAKOMBIZACE

14/3 — 12/4 2012

Galerie Katakomy

IWAN SEIKO — performance

NICOL TAUBINGER — malba (1)

NATALIE PERKOF — objekty (2)

EVA SPĚVÁČKOVÁ — malba (3)

Eva Spěváčková na výstavě prezentuje cyklus „Z pěny zrozená“, interpretující téma Zrození Venuše. Dotýká se jak tématu zrození jako nového vzniku, tak tématu umělé nadpozemské krásy, pro kterou volí plastickou panenku. Tímto přehodnocuje klasické zobrazení a kánon Venuše a otvírá se novým souvislostem. Tato nadsázka Spěváčkové otevřela pole pro experiment a hravost, prostředkem pro zobrazení pěny se stává saponát a bublifuk, případně krouživé abstrahované útvary jakéhosi postupného vybublávání či tvoření. Tato druhá malovaná poloha není tolik doslovná, spíše intuitivně formovaná. Evokuje tvoření či formování ve smyslu kupkovském (buňky, atomy), Venuše do těchto forem vsazené mohou působit jako embrya, vměstnaná do uzavřeného prostoru, v němž činnorodě fungují.

Oba přístupy lze chápat jako interpretace, jedna doslovná, druhá abstraktnější. V rámci bublavého cyklu akcentuje autorka v názvech souvislost s bublinami J. G. Dokoupila. Bubliny v tomto případě jsou ale významotvorným prvkem pro venušovský cyklus.

Nicole Taubinger se představuje cyklem „Pandořin kout“.

Taubinger je malířka silně pocitová, citlivá, vyhýbá se složitým rozumovým konceptům. Ve své tvorbě se opírá o ryze intuitivní proces a momentální malířské inspirace. Vzdáleně může připomínat automatické malby, či snad český artificialismus. Barevnou kompozici Pandořina koutu zahajuje černým trojúhelníkem, symbolizujícím snad podvědomí, z něhož se promalovává a noří do volného tvůrčího procesu. Malbu nechává plynout.

„U mne černý trojúhelník, kterým vždy začínám obrazy „Pandořin kout“, symbolizuje černou díru, kterou neseme v sobě. To je díra, kde není nic vidět, kde se nemluví a nic neslyší. Já do té díry jdu (jako kdybych do ní něčím píchla) a nechávám se vést intuicí a co z ní vykrystalizuje. Je to cesta nejistotou, skrze transformace emocí.“

Natalie Perkoř instalovala do prostoru objekty, sochy s názvem „3D paintings“. Cyklus nazvaný „3D paintings“ již podle názvu naznačuje, co autorka sleduje. Trojrozměrné geometrické objekty jsou pojednány jedinou monochromní barvou, která dominuje celému objektu, s jehož geometrickým tvarem tvoří jednotlivý celek. Perkoř označuje tyto objekty jako malby zřejmě proto, že jí zájímají vlastnosti a kvality jednotlivých barev, které mohou být vnímány jako trojrozměrné. Nový cyklus opustil původní obsahy a konotace na vyjádření vztahů a emocí a soustředil se především na formální vztahy barvy, tvaru a formátu daného objektu a také na jeho vztah k prostoru. Abstraktní geometrická forma zbařená vnějších významů připomene snad konstruktivní tendence, ale také americký minimalismus šedesátých let; svým komorním formátem a rafinovaností geometrických forem se ale odlišuje.

Iwan Seiko vystudoval filozofii, psychologii a dějiny umění. Poté se věnoval malbě a zároveň konceptuálnímu umění. Seiko se představí krátkou vernisážovou performancí na téma „Být či nebýt umělcem“. Řeší sociální dilema zodpovědnosti umělce ve společnosti a jeho role.

Rozhodnutí svůj život obětovat umění balancuje pochybnostmi o smysluplnosti. V osobní rovině uměleckého prožitku jsou jeho činy opodstatněné, ale v souvislosti s dnešní masovou produkcí a přemírou umění si klade otázky typu: „Umění vyžaduje umělecká díla, ale jak mají vypadat? Jak a kam se má postavit umělec a jaká by měla být jeho pozice? Kdo rozhoduje o tom, co je hodnotné, kde a kdo jsou vítězi? Kdo myším předloží sýr a proč? Dokud se jim předkládá sýr, nevědí, že se žijí drobky. Vše čím dál víc připomíná hazardní hru.“

AMBIVALENTNÍ SVĚT PODLE LOPOURA

DVOJHVĚZDA

SUŠENKY
CHCU ŠENKY
ANEBO ŠEKY
BUDU TU VĚKY

SUŠENKY
CHCU ŠNEKY
ANEBO SMĚNKY
NA SNĚŽÍ RTĚNKY

Ty mezery jsou tam kvůli natažení meju na čtenáři oblíbenou délku. Pokud to Neptuňáci dekódují správně, báseň je doslova nadchne.

Jejich hlavní bohyně se jmenuje právě Rtěnka a co by za to někteří dali, aby mohli snít jako ona! A název básně je taky jasný. Jejich domovinou je totiž planeta mezi dvěma slunci Pektoplesem a Zrihnipem v rameni č. 17e naší Mléčné dráhy pár desítek světelných let odsud. Ani jedno z těles nebylo dosud objeveno, soustava není ničím zajímavá. Samotná planeta se jmenuje Mezikoules a její obyvatelé jsou velmi skromní, až bojácní, neboť nemají žádné starosti, ani tmu. Rostlinka, vzrostlá z oživlé růže, má stále jenom dva listy, takže to vypadá spíše na štěnici Rostlinné Tajné policie ROSTAPO. Čumí mi to na záda, ale já se nehněvám, nějak mi to nejde se hněvat. A nejen to, nejde mi ani moc lhat, ani hrát. Ale ani hrát si. Při smutné a tklivé hudbě či filmu skoro brečím. Taneční hudba mě skutečně vášnivě roztančí. Při komediích a veselých klubových historkách se směju jako nikdy. Strašně si ten smích užívám, vědomě předem rozdrncím bránci, aby nedošlo při salvách smíchu k de-floraci (DeFlora Olomouc) blány. Zrátá blána. Zrátá Blava. Zatra balvan. Tatra Plavan. Ráno volám do Koprivnice, aby začli pracovat urychleně na starém projektu vznášedla a využili nejmodernější techniky k dosažení met hodných Tatry Plavanu, až to tu začne bejt mokrý.

Teď se ještě naučit říkat místo sakra sachra, neboť již třeba kurva jsem nahradil slovem hopla a doprdele ouha. Časem se nedílnou součástí meju stane na konci několik slovček bílé vigvamštiny, abyste nebyli v budoucnu zaskočení mými něžnými barbary Drakouny. Stejně by mě nejvíc zajímalo, co mi to po obličejí denně padá za zlaté vlasy. Měl bych si je schovávat, třeba umí nějaké kouzlo. Ospalý JÁJA

VELKEJ POKR

TO BY BYLO K ZBLÁZNĚNÍ
PŘI MĚM STÍNU ZHMOTNĚNÍ
KDYŽ BY V PODVĚČERNÍM STÍNU
VYSTOUPIL STÍN Z MÉHO STÍNU

Kromě prvního verše samý stín. No, musím to ještě dopilovat, při několikanásobném čtení mám pocit vyvolávání duchů. Koukám právě na Adaptaci a k tomu jsem nechal vykvést Růži z Jericha. Kdo film znají, jistě chápou. Z modrého tlačítka z konce minulého meju se vyklubala záložní kotva. Což je do budoucna skvělé! Akorát mně to trochu pokazilo jinak bezvadné hodnocení stroje. Modrému tlačítku se prosím vyhybte, chcete-li bezpečně letět bez rušivých turbulencí.

Modré tlačítko je jasným symbolem modré pavučinky uprostřed vlajky Kultu Bílého Vigvamu, jak především vešlo v platnost. Možná začnu pracovat na nějaké tolykjenovštině. Za KBV se bude padat na bojištích, za KBV se bude umírat!! Hele, tak tos přehnal, ne? Domluvili jsme se na nevtíravé reklamě, ale tohle už je normální agitka, jak

z padesátek, úplná Hudba s Marsu (což je známá agitka marťanů) – v této závorce se nalézá obsah několika hodin hluboké meditace, ale klidně to zapomeňte, ať nezradíte bratry! No koukám, že se mi tady taky něco cpe do palice, doufám, že Vigvam není návykovéj. Pustím si kousek filmu, abych se dozvěděl víc. Nakonec to dopadlo jako minule a to, jak si ke konci řekli, že se milujou, mě úplně zahřálo

u srdíčka. JÁJA

Z mraků jsem právě vyvěštil, že jsou baby z ryb. Nejdřív se nad sídlištěm objevil šestiúhelník s malou kulatou dírou uprostřed a pak se úžasná tvář začala měnit v ženu, mořskou pannu, až z ní nakonec byla ryba, postupně se měníve v útočícího hada. Dnes ve vaně jsem totiž obdržel zásadní zprávu. Člověk(teď jsem to celý napsal, ale napsalo se jen prvních pět písmen)k je úplně jiný živočišný druh a nepochází z žádného zvířete, nýbrž je jejich syntézou (vzor Země SSMD915). Po výsadbku někdy hodně dávno se postupně asi miloval, takže některá zvířata toho mají s námi společného víc.

Hyperprostorové obrazy doslova chrlím; pomalu uvažují o nových pastelkách a větších arších. Vše spěje k namalování ideálního obrazu, kam vstoupíš a už nikdy nevylezeš. Dnes ráno jsem zjistil, že vidím víc než obvykle, např. energetické sítě i síly pod zemí.

MUDrC ZAKOP O SVÍCEN
PŘES BOULI BYL OSVÍCEN

Středa. Rozloučil jsem se s člověkem a stal se pulemzákem. Mám cosi, co vyřeší každý problém a ještě se dozvim něco nového o našem druhu z jiné galaxie. Jsa oblečen v astrální skafandr, který mě spolu s přítokem informací i hřeje, píšu tento mejl radši, nežli bych vyběhl do té vánice, co tu panuje. Nahý, pochopitelně. Exhibové v parcích se zakrývají kvůli zimě, my se zapnutým astrálem se nepotřebujeme zakrývat. Dokonec při zasažení policejním tasezem budeme posunuti o několik levelů výš v okruhu 15 metrů.

Byli jsme stvoření poté, co se Mars stal neobyvatelným po zásahu fotonovým pásem kolem Sluneční soustavy, který nedávno objevila NASA (ve skutečnosti se jedná o megabalík kosmických informací), těmi, co díky tréninku přežili zásah. Nyní někteří získáme jejich schopnosti a stvoříme další generaci pro přežití informačního šoku, který zvládneme díky spoustě odstraněných špinavých věcí z mozku a otevření nových komnat Vědomí. Mám pocit, že víc vědět nemusíte. Hlavní je, zbavit se strachů, stresů, neztráct odvahy a každodenně tvořit. Včera další obrazy, dnes pyžamismus spojený s peřinismem. Jedině tvorbou, vytvářením nových prvků fantazie vlastní i centrální se můžete dožít ráje bez příčin i dimenzí.

Možná se ještě ozvu jako Voyager, ale s nějakou železnou pravdivostí nepočítejte, proměna je den ode dne zřetelnější. Už v pondělí v klubu jsem cestou slyšel, o čem se budeme bavit, a pak si to užíval dvojnásob. Končilo to nádherně. Má přání byla vyslyšena. Kéž jsou i ta vaše. JÁJA

(Z připravované publikace: Jirí Lopoura „Reportáž psaná na vibrátce“)

